

Sygn. akt V KZ 48/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2013r.,
sprawy z wniosku **J. K.** o wznowienie postępowania w sprawie
Sądu Okręgowego w Ś. sygn. [...]
z powodu zażalenia wniesionego przez wnioskodawcę na zarządzenie
Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt [...]
o odmowie przyjęcia do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, na podstawie art. 545 §1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia do rozpoznania wniosku J. K. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego, wobec tego, że nie usunął braków formalnych wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł osobiście J. K.

Podniósł w nim, zastrzeżenia co do prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w sprawie, której dotyczy jego wniosek o wznowienie.

Zarzucał w nim to, że Sąd ten dokonał w niej „nieuzasadnionego i niesprawiedliwego potrącenia” z należnego mu odszkodowania kosztów jego wyżywienia w Areszcie Śledczym, a także to, że w sposób niewłaściwy, powołując

się na „sytuację finansową państwa”, ustalił kwotę zasądzoną na jego rzecz zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podnoszone w nim okoliczności nie mają, i z uwagi na ich treść, nie mogą mieć, znaczenia dla oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia.

Zakres kontroli instancyjnej niniejszego postępowania ogranicza się bowiem do sprawdzenia poprawności (zasadności) zaskarżonego zarządzenia, z punktu widzenia obowiązującego stanu prawnego. Nie obejmuje on przecież oceny słuszności i rzetelności postępowania Sądu Okręgowego w sprawie, którego przedmiotowy wniosek o wznowienie dotyczy (a tego wyłącznie, dotyczy treść samej skargi odwoławczej).

Wspomniana incydentalność niniejszej kontroli instancyjnej sprawia, że poza granicą oceny, a tym samym i rozważań, musiały się więc znaleźć te kwestie do których wnioskodawca ograniczył przedstawioną w rozpoznawanym zażaleniu argumentację.

Dokonując – w tych granicach – kontroli instancyjnej, stwierdzić zaś należy, iż brak jest jakichkolwiek przesłanek (tak faktycznych jak i prawnych) do podważenia trafności zaskarżonego zarządzenia.

Znajduje ono oparcie w obowiązujących, przywoływanych w jego podstawie prawnej, przepisach karnej ustawy procesowej.

Jeden z nich, to jest przepis art. 545 § 2 k.p.k., wprowadza tzw. przymus adwokacko – radcowski dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania .

Oznacza to, że tylko ten wniosek, który ów wymóg respektuje (a więc jest sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego), może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy wniosek, jako sporządzony i podpisany osobiście przez wnioskodawcę, tego wymogu nie spełnił.

Podobnie bezsporne jest i to, że wnioskodawca – mimo wezwania do usunięcia tego braku formalnego wniosku – tej czynności nie dokonał (k. 41, 44).

Następstwem tej sytuacji była konieczność wydania zaskarżonego zarządzenia.

Stanowią o tym wprost przepisy art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do wzruszenia zasadności zaskarżonego zarządzenia, należało postanowić jak wyżej.